



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.223/2026/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	felperes egyéni ügyvéd (cím1)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (cím2)
Az alperes képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energia ügyben indult közigazgatási jogvita (H 2913/2025)
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.704.573/2025/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 42.000 (negyvenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés szempontjából releváns tényállás

[1] A felperes 2025. április 30. napján az cég1-nél (a továbbiakban: engedélyes) a cím3 alatti felhasználási helyre (a továbbiakban: felhasználási hely) vonatkozó rendszerhasználói igénybejelentést tett. Az engedélyes által 2025. május 16. napján a

felperesnek küldött, általa alá nem írt hálózati csatlakozási szerződés (a továbbiakban: szerződés) tervezet szerint „a helység1 hegy transzformátor állomásból induló délre futó légvezetékét a 307-es hrsz-tól kelet és majd északi irányba meg kell hosszabbítani a hegyen NFA2X 4x50 + 25 mm²-es légvezetékkel 557 méter hosszan.” A felperes 2025. május 17. napján és 2025. június 3. napján a szerződésben szereplő nyomvonaltervezettel kapcsolatban az engedélyesnél egyeztetést kezdeményezett, mert az szerinte a legkisebb költség elvének nem felel meg.

[2] Az engedélyes 2025. május 21. napján és 2025. június 11. napján azt a tájékoztatást adta, hogy a felperes által javasolt nyomvonalat azért nem fogadta el, mert egy rendkívül meredek, nem megközelíthető, lényegesen magasabb költségen megvalósítható magánterületen vezetne; a megadott terület növényi kultúrával telepített, amelyen munkagéppel dolgozni, illetve villamos hálózatot építeni nem lehet. Ha van közterületként használt út, jelen esetben ez a szám1, szám2, szám3 helyrajzi számú utak, a közcélú hálózatot elsődlegesen annak mentén kell megépíteni, amit üzemeltetési, fenntarthatósági és engedélyezési szempontok is alátámasztanak. A létesítésre kerülő közcélú hálózatra további jelentkezők hozzáférését is biztosítani szükséges, ezen okból szükséges az út mentén vezetni a nyomvonalat. Mindezen okok miatt számít a legkisebb költség elvének a műszaki javaslat, amely nem tartalmaz felesleges elemeket, keresztmetszetre és műszaki megoldásra vonatkozóan (pl. nem tartalmaz földkábeles hálózatot). A javasolt nyomvonal kedvezőbb a hálózat létesítési díjak figyelembevételével.

[3] A felperes az alperesnél előterjesztett panaszában kifogásolta, hogy a nyomvonaltervezet a „legkisebb költség elvének” nem tesz eleget, az egyeztetés során érdemi választ nem kapott. Kérte az alperest, hogy az engedélyest a legkisebb költség elvének megfelelő nyomvonal választásra; a csatlakozási szerződésben a létesítendő közcélú kifesztültségű hálózat hosszának a valóságnak megfelelő érték szerepeltetésére; a csatlakozási szerződés egyoldalúságának megszüntetésére kötelezze. Kifejtette, hogy az ingatlanok felépítménnyel rendelkeznek, ennek ellenére nem légvezetékes csatlakozási pontra tettek ajánlatot a szerződésben.

Az alperes határozata

[4] Az alperes a határozat1 számú végzésével (a továbbiakban: végzés) a panaszt a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: VET.) 116. § (1) bekezdése, a Budapest Főváros Kormányhivatalának egyes ipari és kereskedelmi ügyekben eljáró hatóságként történő kijelöléséről, valamint a területi mérésügyi és műszaki biztonsági hatóságokról szóló 365/2016. (XI. 29.) Korm. rendelet 13. § (1) bekezdése, 13. § (2) bekezdésének e) pontja és 22. §-a alapján a közcélú hálózat nyomvonalának létesítésére vonatkozó részében a vármegyei Kormányhivatal Építésügyi, Örökségvédelmi, Mérésügyi és Műszaki Biztonsági Főosztályához (a továbbiakban: Kormányhivatal) mint műszaki biztonsági hatósághoz áttette.

[5] Az alperes a határozat2 számú határozatával az érdemi válaszadási kötelezettség teljesítése tárgyában a panaszt elutasította (I.), a szerződés egyedi feltételeinek meghatározása tárgyában az eljárást megszüntette (II.). A panasz elutasítása körében kifejtette, hogy a VET egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 28. § (5) bekezdése 15 napos határidőn belüli írásbeli érdemi válaszadást ír elő, amely nem jelent részletes, a felperes javaslata szerinti műszaki alternatíva-vizsgálati vagy tételes költség-összehasonlítási kötelezettséget. Az engedélyesnek a felhasználói megkeresésekben foglalt műszaki kérdésre részletekbe menő pontos és egyedi választ nem kell adnia, azonban minden olyan tájékoztatást, információt meg kell adni a megkeresésre, amelyre jogilag és műszakilag lehetősége van. Az engedélyes a panaszos által javasolt nyomvonal tárgyában a felperest informálta. A felek között hálózati csatlakozási szerződés

nem jött létre, ezért a szerződés egyoldalúságának megszüntetésére, illetve a később esetlegesen rövidebb hálózathossz alapján történő díjvisszatérítésre vonatkozó kérelem időelőtti volt, az egyedi szerződéses feltételek meghatározása vagy felülvizsgálata pedig nem tartozik közigazgatási hatósági hatáskörbe, ezért az eljárást az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 47. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette.

A kereset és a védírat

[6] A felperes a határozat I. pontjának rendelkezésével szemben benyújtott keresetében a határozat I. pontjával előidézett jogsértés tényének megállapítását, ezen részében a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Előadta, hogy a panasz nem a válaszadási határidő engedélyes általi betartására vonatkozott. Az alperesnek a VET. 141. § (11) bekezdés a) pontja szerinti, a legkisebb költség elvét érvényre kell juttatnia, az engedélyes számára e kötelezettséget a Vhr. 2. számú mellékletének 3.6. pontja is előírja. Az engedélyes által felhozott és az alperes által elfogadott indokokat az engedélyes által javasolt nyomvonal ellenében is fel lehet hozni. A VET. 123. § (1) bekezdése a nyomvonal kijelölésére belterületre tartalmaz előírást, nem zártkertre és nem közterületet említ, nem közterület mentén fogalmat használ. Az engedélyes által javasolt nyomvonal nem közterületen haladna, hanem annak mentén. Az engedélyesnek az egyes nyomvonalak költségvonzatát össze kell vetnie, pontos és egyedi választ köteles adni. Az Ákr. 81. § (1) bekezdése alapján a határozatot nem elegendő általános indokolással ellátni, a mérlegelés során a releváns tények okszerű figyelembevételéről számot kell adni.

[7] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a panaszt helyesen értelmezte. Vizsgálnia kellett: érkezett-e válasz a felperesi megkeresésekre, az határidőben történt-e, és tartalmilag érdeminek minősült-e. A nyomvonal kijelölése tárgyában a legkisebb költség elvének érvényre juttatása körében nem tehetett megállapítást, arra hatásköre a Kormányhivatalnak van. Az engedélyes érdemi választ adott, annak minden műszaki kérdésre nem kell kiterjednie, tételes költségbecslést, az ajánlatok összehasonlítását nem kell elvégezni, az Ákr. 81. § (1) bekezdése nem sérült.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Rögzítette, hogy a per tárgya kizárólag a határozat I. pontjára, vagyis az érdemi válaszadási kötelezettség teljesítésére terjedt ki. E körben annak volt jelentősége, hogy az engedélyes a felperesi megkeresésekre a Vhr. 28. § (5) bekezdése szerinti érdemi választ adott-e; nem volt vizsgálható, hogy a közcélú hálózat tervezett nyomvonala megfelel-e a legkisebb költség elvének, mert az alperes ezt a panaszalemet hatáskör hiányában a Kormányhivatalhoz tette át, melyet a felperes keresettel támadott a keresetindítási határidőn belül. Az érdemi válaszadás körében megállapította, hogy a határozat indokolása megfelelt az Ákr. 81. § (1) bekezdésének. Az engedélyes a felperes által felvetett problémákra kellő részletességgel reflektált, és választ adott arra, hogy álláspontja szerint mely szempontok indokolják a szerződéstervezetben szereplő nyomvonalat a felperes által javasolttal szemben. Részletesebb műszaki tájékoztatás nem volt szükséges ahhoz, hogy a válasz a Vhr. 28. § (5) bekezdése szerinti érdemi válasznak minősüljön. Önmagában az, hogy a felperes az engedélyesi állásponttal nem értett egyet, nem jelenti az érdemi válasz hiányát.

A fellebbezése és a fellebbezési ellenkérelem

[9] A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú

ítélet a VET. 158. § (2) bekezdés c) pontját, 141. § (11) bekezdés a) pontját, valamint a Vhr. 2. számú melléklet 3.6. pontját sérti. A VET. villamosenergia-ipari építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokat szabályozó XIV. fejezte nem tartalmaz arra vonatkozó előírást, hogy a hatóság a legkisebb költség elvének érvényesülését vizsgálni köteles, ezzel szemben az alperesnek ez a kötelezettsége a VET. 158. § (2) bekezdés c) pontja alapján fennáll. Az engedélyes a legkisebb költség elvének érvényesülésére vonatkozó kötelezettségének betartásáról nem bizonyított állításokat tett, nem támasztotta alá, hogy más nyomvonal költségesebb lenne, igazoló adatokat nem adott. A Vhr. 28. § (5) bekezdése alapján az érdemi válasznak az ellenőrizhetőség és a visszakereshetőség kritériumának is meg kell felelnie. Mindezek alapján az alperes a tényállást nem tisztázta teljes körűen, miszerint az engedélyes a legkisebb költség elve betartásával adott-e ajánlatot.

[10] Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A legkisebb költség elve követendő ágazati alapelv, azonban a VET. 158. § (2) bekezdése műszaki nyomvonal-létesítési kérdések elbírálására számára hatáskört nem keletkeztet; e körben a Kormányhivatal járhat el. A fellebbezésnek a határozat vitatására és a megelőző eljárás jogszerűségének kifogásolására vonatkozó része a fellebbezési eljárásban nem vehető figyelembe. Az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megsértése az elsőfokú bíróság részéről nem merülhet fel, mert az nem a bíróság határozatára vonatkozó jogszabály. A Vhr. 28. § (5) bekezdésében foglalt előírás nem jelent tételes költségbecslési vagy alternatív nyomvonalak összehasonlítására irányuló kötelezettséget. Az engedélyesi válasz érdemi jellege nem attól függ, hogy a felperes annak tartalmával egyetért-e. Az ellenőrizhetőség és visszakereshetőség követelménye a válasz formátumára, nem pedig annak műszaki mélységére vonatkozik.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A jogorvoslati eljárás keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket az ügy érdemét illetően megfelelően alkalmazta, ítéletében e döntése indokait részletesen és helytállóan fejtette ki, jogi álláspontjával a másodfokú bíróság az alábbiak szerint egyetért.

[13] A másodfokú eljárás vizsgálati keretét a Kp. jogorvoslati rendszerében a megtámadott elsőfokú ítélet és a fellebbezés tartalma együttesen jelöli ki. A Kp. 99. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés az elsőfokú bíróság ítélete ellen irányul, a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint pedig a másodfokú bíróság a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálja felül az elsőfokú döntést. A felülbírálatnak ezért tárgyi és tartalmi korlátja is van: tárgyi korlátját az elsőfokú ítélet által elbírált, a kereset és a vitatott közigazgatási cselekmény által kijelölt jogvita, tartalmi korlátját a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértés adja.

[14] A tárgyi keretet jelen ügyben az határozza meg, hogy a kereset kizárólag a határozat I. pontját, azaz az érdemi válaszadási kötelezettség teljesítése vonatkozásában hozott rendelkezést támadta. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan abból indult ki, hogy a perben csak az vizsgálható: jogszerűen megállapítható volt-e, hogy az engedélyes a Vhr. 28. § (5) bekezdése szerinti érdemi válaszadási kötelezettségének eleget tett. A nyomvonal létesítésével és a legkisebb költség elvének a nyomvonal választásban megjelenő tényleges érvényesülésével kapcsolatos panaszem nem képezte a keresettel támadott határozatrész tárgyát.

[15] Ebből következően a fellebbezés tartalma sem terjesztheti ki a másodfokú felülbírálatot olyan kérdésre, amely az elsőfokú pernek nem volt tárgya. A felperes a végzést a keresetben nem támadta, annak hatályon kívül helyezését csak a keresetindítási határidőn túl, a védíratra tett nyilatkozatában kérte. Az elsőfokú bíróság ezért a Kp. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel helyesen minősítette ezt tiltott keresetkiterjesztésnek, és a végzés jogszerűségének vizsgálatát jogszerűen mellőzte. A másodfokú felülbírálat körében így nem értékelhető, hogy az engedélyes a nyomvonal létesítése során ténylegesen érvényre juttatta-e a legkisebb költség elvét; ez nem a keresettel támadott határozatrészhez, hanem a hatáskör hiányában áttett nyomvonal-létesítési panaszelemhez kapcsolódott.

[16] A felperes fellebbezésében a jelen ügy két, egymástól elváló rétegét tévesen azonosként kezeli. Az egyik rész az engedélyes felhasználói beadványra adott válaszában a vizsgálata: ebben a körben kizárólag annak volt jelentősége, hogy a Vhr. 28. § (5) bekezdése szerinti határidőben adott írásbeli válasz tartalmilag reagált-e a felperesi felvetésekre, vagyis érdemi válasznak minősült-e. A másik rész a közcélú hálózat tervezett nyomvonalának műszaki-gazdasági megfelelősége, ezen belül a legkisebb költség elvének tényleges érvényesülése. Ez utóbbi a nyomvonal létesítésével összefüggő, hatáskör hiányában áttett panaszelemhez kapcsolódó kérdés.

[17] Ebből következően az érdemi válaszadás körében nem az volt vizsgálandó, hogy az engedélyes által választott nyomvonal objektíve a legkisebb költségű műszaki megoldás-e, és nem is az, hogy a felperes által javasolt alternatíva műszakilag vagy gazdaságilag kedvezőbb-e. A vizsgálat arra korlátozódott, hogy az engedélyes a felperesi kifogásra adott-e olyan választ, amelyből megállapítható, milyen műszaki, kivitelezési, engedélyezési és üzemeltetési szempontok miatt nem fogadta el a javasolt nyomvonalat. A fellebbezés e két kérdés összekapcsolásával a Vhr. 28. § (5) bekezdéséből nem következő tartalmi követelményt tulajdonít az érdemi válaszadásnak.

[18] Az engedélyes válasza a Vhr. 28. § (5) bekezdésében megfogalmazott követelménynek megfelelt, a felperes által javasolt nyomvonal elutasításának indokait a legkisebb költség elvével is összhangba hozta. Rámutatott, hogy a javasolt műszaki megoldás a terepviszonyokra, a megközelíthetőségre, a magánterületi, növénykultúrával, erdő- és védett területtel kapcsolatos érintettségre, továbbá a közterületként használt út menti vezetés üzemeltetési és fenntarthatósági előnyeire figyelemmel tekinthető kedvezőbbnek. Az engedélyes ezen túl kifejezetten utalt arra is, hogy a műszaki javaslat a legkisebb költség elvének azért felel meg, mert nem tartalmaz felesleges hálózati elemeket, a keresztmetszet és a műszaki megoldás tekintetében sem irányoz elő indokolatlan többletet, így például földkábeles hálózat létesítését sem, és az általa javasolt nyomvonal a hálózatlétesítési díjak figyelembevételével kedvezőbb.

[19] A válasz nem merült ki általános, ellenőrizhetetlen állításokban, a felperesi kifogás lényegére, vagyis arra reagált, hogy az engedélyes miért nem a felperes által rövidebbként hivatkozott nyomvonalat, hanem a szerződéstervezetben szereplő műszaki megoldást tartotta a legkisebb költség elvével összeegyeztethetőnek. Az érdemi válaszadás körében ennél részletesebb, tételes költségbecslésen alapuló, számításokkal és műszaki adatokkal alátámasztott alternatíva-összehasonlítás nem volt jogszabályi követelmény; annak volt jelentősége, hogy az engedélyes a kifogásra releváns, a műszaki, kivitelezési, üzemeltetési és díjszabási szempontokat is érintő indokolást adott.

[20] A felperes helyesen hivatkozik arra, hogy a VET. 158. § (2) bekezdés c) pontja az alperes tevékenységének céljai között nevesíti a hatékonysági követelmények és a legkisebb költség elvének érvényesítését. E rendelkezésből azonban nem következik, hogy az alperes a csatlakozási igénybejelentésre adott ajánlat vitatása körében konkrét nyomvonalat jelölhetne ki, vagy az engedélyes helyett meghatározhatná, hogy a közcélú hálózatot mely ingatlanok

érintésével kell megépíteni. A legkisebb költség elvének érvényesülése a nyomvonal létesítésével és műszaki-gazdasági megfelelőségével összefüggésben lehet releváns, amely a Kormányhivatal eljárására tartozik. A VET. 158. § (2) bekezdés c) pontja az alperes tevékenységének ágazati céljait határozza meg, de nem ad hatáskört arra, hogy konkrét nyomvonalat jelöljön ki, vagy a vezetékjogi, építésügyi és műszaki engedélyezési kérdéseket elbírálja. A legkisebb költség elve az alperes saját hatáskörébe tartozó ügyekben érvényesítendő ágazati elv, melyből a konkrét nyomvonal meghatározására, az engedélyes által javasolt műszaki megoldás felülírására vagy a felperes által kívánt alternatív nyomvonal előírására vonatkozó hatáskör nem vezethető le.

[21] A VET. 141. § (11) bekezdéséből sem következik, hogy az érdemi válaszadás során tételes költség-összehasonlítást kellett volna lefolytatni, mert az itt szabályozott adathozzáférés biztosítási és a legkisebb költség elvének megtartási kötelezettsége az ágazati hatáskör gyakorlásához kapcsolódik, nem pedig a Vhr. 28. § (5) bekezdése szerinti válaszadás tartalmi minimumát alakítja át teljes körű nyomvonal- és költségvizsgálattá.

[22] A felperesi érvelés azért sem lehet alapos, mert a legkisebb költség elvét szűkítően a rövidebb vezetékhosszal azonosítja. Ezen elv érvényesülése nem pusztán vezetékhosszban mérhető, hanem a jogilag-műszakilag, fizikailag engedélyezhető, kivitelezhető, üzemeltethető és fenntartható technikai megoldások együttes összköltségi értékelését jelenti. A rövidebb nyomvonal önmagában nem igazolja az olcsóbb megvalósítást, ha ahhoz kedvezőtlen terepviszonyok, magánterületi érintettség, kivitelezési nehézség, tulajdonjogi akadály, illetve kedvezőtlenebb üzemeltetési, fenntartási, csatlakozási feltétel kapcsolódik. Az engedélyes válasza éppen ezekre a szempontokra tért ki, ezért nem állapítható meg, hogy a felperes panaszának érdemi megválaszolása elmaradt volna.

[23] Alaptalanul sérelmezi a felperes, hogy az engedélyesnek az érdemi válaszadáshoz részletes, tételes költségbecslés alapján alternatív nyomvonal-összehasonlítást vagy műszaki dokumentációt kellett volna elé tárnia, mert a Vhr. 28. § (5) bekezdése ilyen kötelezettséget nem ír elő. A válasz érdemi jellegét az alapozza meg, hogy az engedélyes a beadványban előadott kifogásra érdemi választ adva világos indokolással reagált.

[24] A felperes tévesen hivatkozik a válaszhoz kapcsolódó ellenőrizhetőségi követelmény sérelmére, mert a Vhr. 28. § (5) bekezdésében az ellenőrizhetőség és visszakereshetőség követelménye a válasz formátumához és közlési módjához kapcsolódik, vagyis ahhoz, hogy a válaszadás megtörténte igazolható legyen. Ebből nem következik, hogy az engedélyes válaszában minden műszaki állítást teljes háttérszámítással és tételes adatszolgáltatással kellene alátámasztania, azaz ellenőrizhetővé tennie. A jelen ügyben nem merült fel, ilyenre a felperes sem hivatkozott, hogy a válaszadás ténye, időpontja vagy tartalma ne lenne azonosítható.

[25] Alaptalan a felperes Ákr. 81. § (1) bekezdésének sérelmére hivatkozása. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a határozat a keresettel támadott körben tartalmazta a megállapított tényállást, a figyelembe vett bizonyítékokat, a döntés indokait és az alkalmazott jogszabályhelyeket. Az indokolási kötelezettség nem terjedhetett ki olyan kérdés részletes értékelésére, amelyet az alperes hatáskör hiányában áttett, és nem volt a határozat I. pontjának tárgya. Az alperes a nyomvonal műszaki megfelelőségét és a legkisebb költség elvének érvényesülését az eljárása során érdemben nem vizsgálhatta, így arra vonatkozóan a határozat hiányossága fogalmilag kizárt.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[27] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016évi CXXX. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét az alperes által felszámított 3 munkaóra alapulvételével a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (2) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[28] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (48.000 forint) összegű fellebbezési illetéket a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 3.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Farkas Ervin s.k.	dr. Zakócs Ildikó s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró